

havde hun brugt et stygt Ord, som hun paastod at have lært af Hjulmandens Dreng. Det var Emanuel selv, der havde paabudt, at hun til Straf skulde holdes hjemme om Eftermiddagen; og han havde sagt til Hansine, at det vist i det hele var bedst for Fremtiden at holde et lidt vaagent Øje med, hvem der var hendes Legekammerater.

Barnet sænkede pludselig sit Sytøj i Skødet, lagde Hovedet paa Siden og gav sig til i dyb Tankefuldhed at stirre op mod Loftet. Efter nogen Tids Forløb rejste hun sig og gik hen og lagde sig op ad Moderen.

„Mo'er,“ sagde hun sagte. „Kan du huske hende den fine Dame, som var her den Dag, . . . hende, som legede med mig ude i Haven?“

„Det kan jeg vel nok, mit Barn. Du har jo saa ofte talt om hende.“

„Jamen, kan du huske, Mo'er, at hun sagde, jeg skulde komme ind til Kø'ham, saa skulde jeg faa den store Dukke, sa'e hun. Jeg maatte gerne være inde hos hende altid . . . og jeg maatte ogsaa faa Dukkestuen, sa'e hun.“

„Det gjorde hun vist ikke. Der siger du vist igen noget, der ikke er rigtig sandt, Sigrid,“ sagde Hansine og saa irettesættende paa hende.

Barnet blev rød i Kinderne og sænkede Blikket mod Gulvet.

„Forresten . . . du kunde maaske have godt af at komme lidt bort,“ vedblev Hansine lidt efter. „Saa lærte du da ikke saa mange slemme Ting og kunde komme til at passe lidt bedre paa dine Klæder.“

Ved disse Moderens Ord, der pludselig bragte hende Stuearresten i Erindring, blev Sigrid endnu mere rød og listede skamfuld tilbage til sin Skammel.

Og atter var der i lang Tid fuldkommen stille i Værelset. Der hørtes kun de summende Fluier, der foer op og ned bag Ruderne, og Lyden af Abelones Skurevisk ude fra Køkkenet.